

КУЛЬТУРНА СУТНІСТЬ ЧОРНОГО ГУМОРУ І ФОРМИ ЙОГО ПРОЯВУ В ПРОЗІ Ю. ВИННИЧУКА

Ілля Лубенець

*Національний технічний університет України «Київський політехнічний
інститут»*

Факультет прикладної математики

Група КВ-33

Ю.Винничук народився у 1952 р. в Івано-Франківському. Закінчив філологічний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту. Йому довелося попрацювати вантажником, художником-оформлювачем, режисером естрадного театру «Не журись!».

Він є автором поетичної збірки «Відображення», прозових книг «Спалах», «Вікна застигло часу», «Місце для дракона», повісті «Ласкаво просимо до Щурограда», книги оповідань «Ги-ги-и», фантастичного роману-пародії «Мальва ланда», еротичних і краєзнавчих книжок.

Особливістю нашого часу в тому, що розвиток розуму виявляється нерозривно пов'язаним з розвитком абсурду, гарним відображенням цього протиріччя став «чорний» гумор, назва якого являється таким собі парадоксом. Він вказує на заплутаність в самому житті, а не в міркуваннях і доводить не помилку, а нову площину реальності. Це допомагає заглянути за границі наших уявлень про життя.

В західній культурі «чорний» гумор став засобом переживання і критичного осмислення людського і історичного досвіду. Він допомагає формуванню позитивних культурних моделей, здійснюючи множинність зв'язків людини зі світом і виробляючи якийсь імунітет на тотальну беззахисність людини перед різними катастрофами сучасного світу.

В Українській культурі «чорний» гумор, ще досі залишається досить рідкісним явищем. На мою думку, українське суспільство ще не готове до такого засобу, свідомість українців не може сприймати настільки критичне висвітлення ситуації.

Першим користувачем «чорного» гумору, на теренах України, був Юрій Винничук, за що його називають батьком «чорного» гумору в українській культурі. Винничук виразно львівський письменник, що дуже сильно

відчувається в його творчості. Він використовує багато слів, які притаманні жителям Західної України. Також в його творах події відбуваються в краях близьких до Львова.

В творі «Ги-ги-и» розказується про українську інтерпретації сімейки Адамсів з західної культури. Твір насичений великою кількістю вбивств та інших речей, які являються неприйнятними для звичайних людей. Я гадаю, що цим автор хоче показати на скільки змінюється наш світ і на що здатні люди заради свого благополуччя. Автор хотів передати всю божевільність навколишнього світу і це в нього однозначно вийшло.

Наступний твір під назвою «Ги-ги-и 2» не є таким жорстоким, але зате має більш важливий внутрішній контекст. Цього разу автор показує, що люди, які керують нашою країною, нічим не відрізняються від божевільних які знаходяться на лікуванні в психлікарні, а можливо являються більш божевільними. Першим кроком такого порівняння було, те що політики всерйоз сприйняли ідею про вивід божевільних до влади. Далі наступив момент коли політики в творі змішались з пацієнтами психлікарні і почали себе вести, ще менш адекватно ніж божевільні які знаходилися в цим приміщеннях.

Також в творах Юрія Винничука в великій кількості використовуються еротичні сцени, які мають дуже гумористичне забарвлення. Я думаю, що цим він хотів показати, як сучасне суспільство повернене на «постільних утіхах» і одночасно дає зрозуміти наскільки це є безглуздом.

На висновок скажу, що Юрій Винничук в своїй творчості підіймає важливі проблеми і показує їх нам у ствітлі «чорного» гумору. Причому в деяких місцях таємний зміст його творів є сильно завуальованим і можливо не є доступним середньому читачу. Я рекомендую всім прочитати хоча б ті два твори про, які розповів.

Література

Винничук Ю. П. «Ги-ги-и», 2007 р.

Харчук Р. Б. «Сучасна українська проза. Постмодерний період.», 2008 р., с. 122-125